

Недоступен ни однин перевод.

Тавоно бувад, хар кӣ доно бувад

(андешаҳо перомуни Паёми Пешвои миллат)

Мукаддима

Дар таърихи навтарини миллати тоҷик Паёми Роҳбари давлат – мачмуи таҳлил, арзёбӣ, як навъ ҳисобот, инчунин, натиҷагирӣ аз фаъолияти ҳукумат ва дар ин асос, ироаи тасмимҳои сиёсӣ, иқтисодӣ, иҷтимоӣ, фарҳангӣ ва нақшаҳои ҳаётан муҳимми мақомоти олии мамлакат мебошад.

Нуктаи архимедӣ - тақияҳои ҳуҷҷат баҳогузориҳои қори ҳукумат дар соҳаи иқтисод аст.

Вобаста ба ин, дар Паём, дар робита бо равандроҳои бузурги ҷаҳонишавӣ таъкид мегардад: **«Ба шарофати заҳмати содиқонаи мардуми кишвар равандрои созандагиву ободкорӣ бомаром идома ёфта, нақшаву барномаҳои пешбинигардида ҷиҳати таъмин намудани рушди устувори иқтисоди миллӣ ва баланд бардоштани сатҳи сифати зиндагии сокинони мамлакат ҳадафмандона амалӣ карда шуданд**

»
(Паёми Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон «Дар бораи самтҳои асосии сиёсати дохилӣ ва хориҷии ҷумҳурӣ». – Душанбе. Дониш, 2023. – С. 23)

Ҷунин ҳулоса бо далелҳои эътимодбахш тасдиқ карда мешавад: **«Сарфи назар аз таҳаввулотҳои дар иқтисоди ҷаҳон идомадошта ва таъсири манфии омилҳои берунӣ ба иқтисоди миллии мо, дар натиҷаи татбиқи самараноки ислоҳоти иқтисодӣ, амалӣ намудани стратегияву барномаҳо ва тадбирҳои зиддибуҳронӣ дар панҷ соли охир**

рушди иктисодиёти Тоҷикистон ҳамасола ба ҳисоби миёна дар сатҳи 7,3 фоиз таъмин гардида, маҷмуи маҳсулоти дохилӣ аз 71 миллиард ба 115 миллиард сомонӣ расид ва ба ҳар сари аҳоли 1,5 баробар афзоиш ёфт

»

(Ҳамон ҷо. – С.4).

Аз муҳимтарин масъалаҳои дигаре, ки дар Паём мавриди баррасӣ қарор дода шуд, вазъи соҳаи маориф ва рушди маърифатнокӣ дар солҳои наздик ва дарозмуддат мебошад. Мавзӯи баҳси мо ҳамин ҷанбаҳо дар бар мегирад.

Эҳёи манзалати хирад

Асосгузори сулҳу ваҳдати миллӣ – Пешвои миллат мухтарам Эмомалӣ Раҳмон, ханӯз аз рӯзҳои аввали интиҳоб шудан ба макоми Сарвари давлат, ба масъалаи рушди илм, мактаб ва маориф тавачҷуи хоса зоҳир намуд.

Давраи роҳбарии мухтарам Эмомалӣ Раҳмон, ки ба баҳти миллати тоҷик, зиёда аз чоряк асрро дар бар мегирад, замони гул – гулшукуфӣи асосҳои бунёдии давлати миллии тоҷикон, аз ҷумла, соҳаи мактабу маориф мебошад.

Агар ба кавли таърихнависон, асри X – замони салтанати Сомониён, давраи тиллоии тараккиёти илм, адабиёту фарҳанг ёдоварӣ шавад, замони роҳбарии Пешвои миллат дар шароити ва имконоти навин, бидуни шак, муассиртар, самараноктар ва бузургтар аз он аст. Чунин амал, бо мантиқи сухани Отто фон Бисмарк, ки хангоми муколамааш ба халқ гуфта буд:

«Мо нисбати

падарони худ беҳтар кӯшиш ва натиҷабардорӣ хоҳем кард!

»

, Ҳамоҳангӣ мекунад.

Ин дастовардҳо дар Паём возеҳ тафсир гаштаанд.

Муҳимтарин таъйиноти давлат ва давлатдорӣ таъмини амният (1) ва сиёсати иҷтимоӣ (2)

мебошад. Сабаб ва натиҷаи ин ду чузъиёти бо ҳам дар алокамандӣ, пайвастагӣ, вобастагӣ ва муайянкунандагӣ буда, дар Паём инъикос меёбад: **«дар панҷ соли охир танҳо барои рушди соҳаҳои маориф ва тандурустӣ 36 миллиард сомонӣ равона гардида, ҳиссаи маблағгузори соҳаҳои иҷтимоӣ дар ҳаҷми умумии хароҷоти бучети давлатӣ 44 фоизро ташкил кард**

»

(Ҳамон ҷо. – С.5).

Бехтарин инъикоси далелнокии ҳулосаҳои мантиқӣ рақамҳо ҳисобида мешаванд. Исбот кардан, асоснок намудан тавассути аёнӣ, нишон додани натиҷаҳои фаъолият бозгӯкунандаи ҳақиқат мебошанд. Дар Паём ин усул эътиҳодбахш баён мегардад: **«Дар давраи зикршуда аз ҳисоби ҳамаи сарчашмаҳои маблағгузорӣ 842 бинои муассисаи таълимӣ барои 382 ҳазор хонанда, аз ҷумла дар соли 2022-юм 190 бинои таълимӣ барои 87 ҳазор хонанда сохта, ба истифода дода шудааст**

»

(Ҳамон ҷо. – С.5).

Аз дигар лиҳоз, далелнокии мантиқӣ он аст, ки ҳуди ҳақиқати воқеӣ ҳосияти дарки мустақилро касб мекунад. Тасдиқи он ба сарфи вақт ва кӯшиши маҳз ниёз надорад. Ба забони одӣ, инфрасохтори соҳаи маориф зина ба зина, бо ташаббуси Роҳбари давлат сохта ва дар истифодаи муаллимон, наврасон, ҷавонон, падару модарон қарор дода шудааст. Яъне ин натиҷаҳо ба ҳамагон маълуманд.

Чунин дастовардҳо дар роҳи рост, ҳуд ба ҳуд ба даст намеоянд.

Ҳуди таърих ҳам дар асл падидае нест, ки аз он амал рӯяд. **«Таърих ҳеч қорре намекунад. Вай ягон ҳел бойигарии беохир надорад**

»

. Он

«

дар ягон ҷабха муборица намебарад!

»

. На

«

таърих

»

, маҳз инсон, инсонии воқеӣ, зинда – ана ҳамаи ин қорхоро анҷом медиҳад. Ҳамаи ҷизро дорад

«
Таърих
»

ягон шахси алохида нест, ки инсон аз он хамчун восита барои амалӣ кардани максадҳои худ истифода намояд. Таърих гайр аз фаъолияти, ки одам дар он максуди худро амалӣ мекунад, чизи дигаре нест

Иктибос аз асари В.А. Малинин «Философия революционного народничества». –М.: Наука, 1972. – С.211

Таърихсоз Инсон аст, ки ба вақту муҳит мухтаво мебахшад.

Шахсияти мухтарам Эмомалӣ Раҳмон номи миллати тоҷик, давлати миллии тоҷиконро машҳури олам сохт. Сиёсати маорифпарварии Пешвои миллат қисмати муҳими ин маърифат маҳсуб мегардад.

Ҳамзамон, мантиқ ва усули сиёсати Роҳбари давлат, аз ҷумла, дар самти маърифати умумимиллӣ, ба андешаи мо, бар қор унсур асос ёфтааст – **ваҳдати миллий (1); ҷаҳду кӯшиши ҳастигнопазир барои рушду тараккии миллий (2); ояндабинӣ (3) ва навоҷариву навоғонӣ (4).**

Ҳамагон шояди онанд, ки муносибати Пешвои миллат ба соҳаи илму маориф ҳосияти энциклопедӣ дорад. Бурду боҳт ва тақдирӣ имрӯзу фардои давлатро, пеш аз ҳама, дар сатҳ, сифат ва самарайи фаъолияти соҳаи маориф медонад.

Мухтарам Эмомалӣ Раҳмон, шояд аз нодиртарин раҳбарони сиёсии олам аст, ки бо мардуми одӣ ба тарзи мустақим, рӯ ба рӯ суҳбат ва ҷаласаҳо меорад. Бо тамоми кишроҳои аҳоли - оғоз аз мактабҳои ибтидоӣ, миёна, олий, деҳқонон, коргарон, олимон, кормандони соҳаҳои эҷодӣ, аъзои ҳукумат бо сарфи қимматарин арзиш - вақт, батафсил, таҳассусмандона, бурдборона, бо дарки ҳусусияти шахсӣ, дараҷаи дониш ва касбияти ҳар кас муошират мекунад. Ба мухтавои нутқи ҳар қадом таваҷҷуҳи маҳсус зоҳир менамояд. Бо ин восита меҳодад, тасаввурот ва маълумоти худро оид ба ҳолу аҳвол, сатҳи маърифатнокии онон бозсанҷӣ, ҳулосабарорӣ ва ҷорачӯӣ кунад. Ин усул ва тарзи давлатдорӣ намунаи олии ҳидояткунандаи раҳбарист.

Он нуктаро таъкид бояд кард, ки яке аз мавзӯҳои марказии муҳоқимаронии Сарвари

давлат, таъкид кардани нақши илм, дониш, мактаб, маориф, касбият ва таҳассусмандӣ дар ҳаёти имрӯза ва ояндаи миллат мебошад.

Чахонбинӣ, тақдир ва таърих

Бузургтарин ҷоҷаҳо, ки дар тӯли асрҳо ба сари миллати тоҷик омадаанд, аз зарфияти камтарини дарки оммаи мардум дар кибӯли воқеияти ҳаёт сарчашма мегиранд. Одамон тақдирӣ имрӯза ва фардои ҳудро на ба қудрат, тавоноӣ, воқеият, имконоти инсонӣ, ҳолат ва вазъияти ақлонии мавҷудоти соҳибтафаккур, балки ба он тахминҳо ва чахонбинӣҳо ҳавола мекунанд, ки аз доираи мавҷудоти моддӣ берунанд.

Саволе ба миён меояд, ки барои ҷӣ, ҳадди ақал, дар Осиёи Миёна ва умуман Осиёи Бузургӣ Марказӣ, миллати тоҷик нисбат ба дигар халқияту миллатҳо майли зиёдтар ба таваққули тақдирсолорӣ дорад? Хатто намоёндагонӣ аз лиҳози таҷрибаи зиндагӣ варзида ва соҳибмаълумоти он тамоюл ба фарҳангу чахонбинӣ доранд, ки аз рӯи моҳият, таъйиноти сиёсӣ ва идеологӣ наметавонанд, ба ормонҳои давлатдорӣ миллии созгор бошанд. Дар ин ҳола бо ҳазорҳо қавонони ғумроҳ, ки барои ҳимояи манфиатҳои геополитикии абарқудратҳо дар ҳориҷи мамлакат ҷон меҷаҳанд, ҳамакидатӣ бунёдӣ ба намоиш меғуздоранд. Агар он ғуруҳ (*қавонон*) *ҳонаҳез* ба «ҷиход» раванд, ин ғуруҳ (*зиёиёни миллии* –

«

мағзи миллат

») дар ҷабҳаи сачда пешсафанд.

Дар мушкilotи миллии фарҳангӣ ва чахонбинӣ сиёсӣ афтодани миллати тоҷик ҷақат ҷойи таассуф аст. Аммо онро мебоҷад аз лиҳози илмӣ – таърихӣ дарк ва тавассути маърифатиқунонӣ ҷораандешӣ қард.

Натиҷабардорӣ ва ҳулоса он аст, ки руҳ ва маънавиёти ғайримиллӣ натиҷаи ҳолати ғуломӣ, адами пуштибонӣ аслӣ – ҳоқимияти сиёсии миллати тоҷик дар тӯли ҳазор сол аст.

Худи муносибати чахонбинии илмӣ (*муайянкунандагӣ, воқеӣ, назарияи дар таҷрибаи зиндагӣ тасдиқгардида, заминӣ*) ва масъалаи ташаккули вазъи руҳӣ (*сиёсӣ, идеологӣ, ахлоқӣ, маънавӣ, ҳуқуқӣ*) фақат дар давраи ҷамъияти ибтидоӣ ба тарзи механикӣ, дар ҳолати бетавофуқӣ, ғайримаксаднок арзи вучуд мекард. Вассалом.

Падидаи давлат, ҳосияти синфӣ, хизбӣ, динӣ, ғуруҳӣ, ба таври истисноӣ, фардӣ дорад. Аммо дар ҳар ҳолат аз паси ин зухуроти иҷтимоӣ миллате меистад. Бо ҳамин имконот миллатҳое, ки аз пуштибонии ҳокимияти сиёсӣ бархӯрдоранд, ба хоҷаи субот ва давомнокии ҳамин ҳокимият ақида, чахонбинӣ ва идеяҳоеро истехсол ва дар ақлоқӣ табааи (*раиҷат, фуқаро, банда, мутеъ, фармонбардор, зердаст, хидматгор*. Русско-таҷикӣ кский словарь. –М.: Русский язык, 1985. – С.753) худ меқоранд ва парвариш медеҳанд, ки манфиати миллати ҳокимро ҳимоя меқунанд. На анғезаи бештар аз онро.

Таҳкими чахонбинӣ ва ақидаи ғуломӣ умри низомӣ ғуломдориро дароз меқунанд. Мутаассифона, мо дар ҳаёти рӯзмарра ин ҳолати асрҳо тамдидёфтаи ғочезоро мебинем. Аммо «**вақте расад, ғулом дарк қунад, ки ӯ воқеан ғулом аст, ӯ дигар ғулом нест**» (А. Шопенгауэр). Моҳияти пайравӣ ва сачдагорӣ ба фарҳанги бегонаро ҳикмат ҳамин аст. Аммо озод шудан аз ғуломии ақидатӣ ва чахонбинӣ, аз лиҳози илмӣ дарк кардани сабабҳои ҳуди бандагӣ аст. Ин вазифаи таърихӣ ҳокимият, омӯзгор ва омӯзанда мебошад.

Мухтавои чахонбинӣ ва равандроҳоеро, ки дар ҷомеаи имрӯзаӣ мо тоҷикон, онро дар сатҳҳои ғуноғун, ба тарзи одӣ «пайравӣ ба фарҳанги бегона» меноманд, падидаи маъмулӣ - ғуломии руҳӣ ва ақидатӣ аст. Чизӣ дигаре нест.

Маҳз ҳамин ҳолат, ҳамин чахонбинӣ муҳтавои ғуфтор ва рафторҳои ғуломонаро тавлид, ташвиқ, тарғиб, «асоснок» ва барои мутеъшавӣ ба онҳо истодағариву яқравӣ меқунанд. Аз ин ҷост, ки:

Кова, ки донад задан бар сари Заххок путк,

Кай шавадаш пойбанд кӯраву сандону дам.

(*Хоконӣ*)

Мутаассифона, ин ҳолат, батадрич, чомеаро ба мушкилоти ислохнопазир мебарад. Ва кор агар ин асту вазъ ину фикру пеша ин, шояд кавм як замон аз пахлуи тахлили таҷрибаи таърихи фочеабораш гузарад. Ба атроф нигарад. Воридаи андеша гардад, то теша аз решаи хеш баргирад.

**Нуктаи низомии бухрони акидати аввали солҳои навадум пуштибонӣ аз назарияи босмачигарӣ ва ҳомӯшии ризоятмандонаи «мағзи миллат» – ғиёсӣ буд. Хамагӣ бо гузашти чанд моҳ, чомеаи тоҷик аз назария ба амалияи он –
ҷиҳодгарӣ
рӯ ба рӯ гашт.**

Акси садои ҷаҳонбинии зиддимиллӣ дар шаклҳои гуногун – имрӯз ҳамчун шабаҳ баръало ба ҷашм меҳӯрад. Ва ба ғӯшҳо мерасад.

Яъне масъалаи ба алангаи ҷанги шаҳрвандӣ фарогирии ҷавонони солҳои шастуму ҳафтодуми асри гузашта, зеро таъсири ақидаҳои муллоҳои ифротӣ мондани онҳо, ҳамчун камбуди бузурги давлат ва давлатдорӣ он замон бояд ба инобат гирифта шавад.

Мусаллам аст, ки агар ҳар як нафар аз эҷодиёти адибону олимони классик ва муосирӣ

точик дар доираи мухтавои барномаи таълимии давр бахравар мегашт, чараёни тарбия вазифаи асосии худ – муътакидкунониро иҷро карда метавонист, назарияҳои зиддимиллӣ аз захираҳои эҳтимолии кувваҳои ҳаракатдихандаи худ маҳрум мегашт.

Давлати миллӣ ва мактаби миллӣ

Таваччуҳи ғавқулодаи Пешвои миллат нисбат ба ғавқолият, сифат, самараи мактаб ва маориф ҷанбаи бунёди – таъриҳӣ дорад.

Бузургтарин олимони ҳама давру замон асос гузоштан ва ҳифзи қардани соҳти давлатдориро берун аз масъулияти мактаб шиори хушқу ҳолӣ ва амали бебунёд ҳисобидаанд.

Ҳанӯз дувуним ҳазор сол қабл, яке аз саромадони ғалсафаи объективи олам Аристотел таъкид қардааст: **«Қонунгузор мебоҷад ба тарбияи ҷавонон аҳамияти ғавқулода диҳад. Маҳз дар давлатҳое, ки ҷунин муносибат нест, ҳуди соҳти давлатдорӣ зарар мебинад**» (Аристотел. Политика. –М.: РИПОЛ классик, 2010. –С.535).

Ғайласуфи Юнони Қадим, бидуни дудилағӣ, ғаштаву барғашта, хотиррасон меқунад, ки **барномаи таълимӣ, қитоби дарсӣ, мухтавои тарбия, умуман, сиёсати ҳуқумат дар соҳаи таълиму тарбия боҷад таҳти назорати қатъӣ ва қорбарии давлат бошанд**.

Ӯ бо дилсӯзии маҳз таъкид месозад: **«Оҳир, тарбия боҷад ба ҳар як соҳти давлатдорӣ мувофиқат намоҷад. Сифатҳои ба ҳуд ҳоси ҳар як соҳти давлатдорӣ, асосан, барои**

хифзи ҳамон сохти давлатдорӣ хизмат мекунад

»

(Ҳамон ҷо. – С. 535).

Дар идомаи сухан Аристотел таълиму тарбияро чанин, асос, ибтидо, сабабгори тавлид ва шаклгирии мухтавои сохти давлатдорӣ мешуморад: «**Тарбия аз оғоз бунёнгузори сохти давлатдорӣ аст**

» ва чун

устоди бузурги одамизод хотиррасон мекунад

:

«

Хама вақт сифати нек шакли хуби сохти давлатдориро таъмин менамояд

»

(Ҳамон ҷо. –С.536)

.

Фаромӯш кардан ба ғоидаи ояндасозӣ нахоҳад буд, ки **як сабаб дар як ҳолат, дар як шароит ва дар як вазъ натиҷаи якхела ба бор меорад.**

Ҷаҳат дар ҳар ҳолат баҳонаҳо гуногун мешаванд.

Аммо ин муҳим нест. **Ба ғайр аз ин, байни сабаб (1), натиҷа (2), шароити мувофиқ (3) алокаи ногузастанӣ вучуд дорад.**

Сабаб бошад, барои он шар

оит

омода гардад,

натиҷа

ба зухуроти бебозгашт мубаддал мешавад.

Чанги шаҳрвандии Тоҷикистони солҳои навадум ҳодисаи осмонӣ ва ғайриҷашмдошт набуд. Анҷари дар ҳамин сарзамин рӯидаи ҳосияти заҳхокигирифта буд.

Роҳбарон ва қувваҳои ҳаракатдиҳандаи зиддимилӣ дастпарварда ва маҳсули ҳамон мактабҳои аз назорати давлат ва сиёсати давлатдорӣ дурмонда буданд.

Тасдики чунин натиҷаи сабабӣ кашфиёт нест. Аз «умри Хизр дарозтар ва аз мулки
Искандар фаротар» (таъбири Хофиз
) аст.

Вобаста ба ин бори дигар мурочиат шавад ба китоби «Сиёсат»-и Арасту, ки мегӯяд: «**Ба
хотири он ки давлат, дар мачмуъ, ҳамагӣ як максатро мадди назар дорад, мусаллам
аст, ки барои ҳама ғарбӣ ва шарқӣ тарбияи ҷаҳонро ба ҳама ҷаҳонҳо лозим аст. Ва
ғамхориву муносибат ба чунин тарбия мебошад, ки ҳамагонро ба ҳама ҷаҳонҳо
ҷаҳонӣ, мисли он ки дар ҳоли ҳозир ҳар касе чунин ҳаёл дорад ва он чизе, ки ба сари ӯ
меояд**
»
(Ҳамон ҷо. – С. 536).

Аристотел назарияи худро дар доираи категорияи «**манфиат**»-и давлатдорӣ, ки асоси
онро амният, рушд ва таракқиёт ташкил мекунад, чунин шарҳ медиҳад:

«
Чизе, ки манфиати умумӣ
(давлатмехварӣ
—
С.Я.)
дорад, мебошад дар ҷаҳон доираи фаъолияти дастаҷамъӣ ҳаллу фасл гардад
»
(Ҳамон ҷо. – С. 539).

Ба ибораи дигар, ҳуди тарбия ҳамчун мафҳуми системавӣ амалест, ки барои ташаккули
шахсият, дар асоси арзишҳои руҳӣ ва маънавию ахлоқӣ, барои таъмини манфиатҳои
шахс, ҷомеа ва давлат, дар замири одамон бедор кардани ҳисси ватандӯстӣ, масъулияти
бузурги шаҳрвандӣ хизмат намуда, аз муҳимтарин вазифаҳои давлат махсуб мегардад.

Давлат ҳамчун субъекти ҳуқуқӣ наметавонад ва ҳуқуқ ҳам надорад, ки дидаву дониста
ва бошуурона, дар дохили ҷомеа нисбат ба падидаҳои аз лиҳози тарбия номуваффақ, ки
имкон дорад дар ояндаи наздик ва дур ба сохти конститусионӣ, суботи мамлакат хатар
эҷод кунанд, бетараф бошад.

**Чунин талабот фарогири ҳама кишрҳои ҷомеа аст. Он чунин масъулияти бузургро
бар дӯши падару модар, мактабҳои миёнаву олӣ, масъулони соҳаи дин, ҳулоса,**

кулли чомеа мегузорад. Муколамаи байни одамон мебояд дар асоси арзишҳои умумибашарӣ ба мақсадҳои рушди милли созгор бошад.

Оё гуфтан мумкин аст, ки ин хулосаи нав ё ғавқулода аст?

Албатта, не.

Аристотел дар ин маврид нуктаҳои принципиалӣ, ба андешаи мо, махсусан муҳимро таъкид месозад, ки онҳоро ҳамчун сармашки ғавқолият ба назар нагирифта мумкин нест: «**Набояд фикр кард, ки ҳар шахрванд худ ба худ аст. Не, ин тавр нест. Хамаи шахрвандҳо м а н с у б ба ғ д а в л а т мебошанд. Барои он ки ҳар кадоми онҳо як ч у з ӣ и ғ д а в л а т хастанд. Ва ғамхорӣ ҳар кадом бояд парастори ҳамаҳо дар назар дошта бошад**» (Ҳамон ҷо. – С.536).

Шароити воқеии ғавқолият

Паём барои чомеа ҳамчун сарчашмаи маълумоти асли мебошад. Вақте одамон дар бораи соҳаҳои гуногуни давлатдорӣ донишҳои ҳамсон ба воқеият пайдо мекунанд, сарфаҳм рафта ба моҳияти масъалаҳои ҳаётан муҳим, ки ҳукумати мамлакат барои ҳалли ғасли он тамоми неру ва имконоти худро сарф кардааст, осон мегардад.

Боиси эътироф, эҳтиром ва қадриносии, ки матни Паём дар ҷаҳорҷӯбаи талаботи илмӣ, бо назардошти таҳаввулот ва диғаргунии мавзӯ омода гардида, нуктаҳои аслии он бо истифода аз методи муқоисавӣ – таърихӣ асоснок карда шудаанд: «**Дар 31 соли истиклоли давлатӣ 3430 муассисаи нави таълимӣ барои қариб якуним миллион хонанда сохта, ба истифода дода шуд. Ҳол он ки дар 70 соли замони гузашта, ҳамагӣ 3229 муассисаи таълимӣ бунёд гардида буд**

»

.(

Паёми Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон мухтарам Эмомалӣ Раҳмон «Дар бораи самтҳои

асосии сиёсати дохилӣ ва хориҷии ҷумҳурӣ». –Душанбе. Дониш, 2023. – С.5).

Тоҷикистон бо вучуди бӯхрони сангини таҳмилӣ, имконоти нӣхоят маҳдуди захираҳои сӯзишворӣ ва мушкилоти геополитикӣ ба ҷунин дастоварди бузург ноил гардида бошад ҳам, дар арзёбӣ ва ҳулосабарории кори анҷомшуда, усул ва қорбарии хирдамандонаи Роҳбари давлат – ҳеҷ вақт қаноат нақардан ба натиҷаҳои фаъолият мушоҳида мегардад: **«Бо вучуди ин, қорҳои то имрӯз дар ин самт амалигардида ҳоло ҳам басанда нестанд»** (Ҳамон ҷо. –С.5).

Яъне нақшаҳои бузург ҳоло дар пешанд.

Ҳукумати мамлақат меқӯшад, ба инкишофи ҳаматарафаи шахсият – бойигарии маънавӣ, покизагии ахлоқ ва инкишофи ҷисмонӣ, ки бунёди он дар шароити таҳсилоти миёна гузошта мешавад, минбаъд ҳам тавачҷуҳи ҳосса зоҳир намояд.

Инсон – маҳсули ҷамъият ва муносибатҳои ҷамъиятӣ

Агар одам асноӣ ба дунё омадан мафҳум ва падидаи биологӣ бошад, мартабаи «инсон», «шахс», «шахсият» қисмат ва маҳсули ҷомеаи инсониву муҳити иҷтимоӣ аст. Тибқи ҳулосаи олимони маъруф **«...моҳияти инсон истилоҳи мавҳум, номуайян нест, ки ба як шахс мансуб бошад. Воқеан, одам маҷмуи қулли муносибатҳои ҷамъиятӣ аст»**

.

Одам офаридаи ҷисмонӣ, маводи олии табиат аст. Ҳосияти анатомифизиологӣ ва қонунмандии биологиро дар ҳуд таҷассум меқунад. Ҳамзамон бо ин, **табиат дар шаклгирии муҳтавои ҷаҳонбинии сиёсӣ ва иҷтимоии инсон нақш дошта наметавонад.**

Ам

мо на танҳо қабон, шеваи гуфтор, ҷаҳонбинӣ, муносибат ба олами ҳаёт - муҳити атроф, балки аз «қорпой» ба ду по истода роҳ ғаштанро ҳам одам аз одам меомӯзад.

Аз тарафи дигар набояд гумон кард, ки муносибатҳои ҷамъиятӣ зухуроти аз инсон дур ва ҷудогонаанд. Баръакс. Худи муносибатҳои ҷамъиятӣ мохият, мағз андар мағзи инсонро ташкил мекунанд.

Натиҷаи муносибати худи одамон дар асоси фаъолияти дастаҷамъӣ (*ҳамкорӣ, муомила, муошират, табодули афкор, ҳамраъӣ*), шакл мегирад. Маҳз дар асоси муносиботи ҷамъиятӣ ҷанбаҳои дарк (*сарфаҳм рафтан, фаҳмидан*)-и олами атроф (*табиат, ҷамъият, давлат, тамаддун, фарҳанг, дин ва ғ.*) ба вучуд меояд.

Ҷаҳонбинӣ, идеяҳо, ормонҳо, нияту мақсадҳои ақидаҳои ба инсонҳо зарурати гурӯҳбандии иҷтимоиро дар ҳар шакл ҳидоят мекунанд. Асос мегузоранд.

Пас ин террористҳо, ифротгароён, ҳудкушҳо - диинӣҳо, ансоруллоҳҳои наҳзатӣ, салафӣҳо, таҳрирӣҳо, унсурҳои зиддимиллӣ кай? Дар кадом ҳолат? Аз кучо пайдо шуданд?

Надоштани дониши бунёдӣ, раҳгумҳои зиддимиллӣ, фосилагирӣ аз ҷаҳонбинии маорифпарварона дар муҳити муайян – оила, муассисаҳои таълимӣ, корхонаҳо, алоқа бо шахсони ифротгаро сабаб шуд, ки садҳо ҷавон ба гурӯҳҳои террористии байналхалқӣ ҳамроҳ гашта, миллат ва давлати Тоҷикистонро дар арсаи олам бадном созанд. Ва ин ҷараён шиддат гирифта истодааст.

Дар назария ва амалия таъминӣ вазъи амнияти давлат, ҳам дар дараҷаи миллӣ ва ҳам байналмилалӣ, се мафҳум ҳамчун истилоҳи қолабӣ (формула) истифода мешаванд: рақиб (1); мақсад ва ниятҳои рақиб (2); қувва ва воқитаҳои таъминӣ амнияти давлати миллӣ (3).

Таҳлилгар, масъул ва тасмимгир мизон ва таносуби ин се ҷанбаҳо набояд пайваста пайгир бошанд. Дар муддати 24 соат.

Аммо «амният» мафхуми фардӣ, идоравӣ, соҳавӣ, махсускунонида ва маҳдуд нест. Таъмини амнияти давлат мафхуми занчиравӣ аст. Низоми ягонаи дар меъёрҳои конституционӣ муайяншуда мебошад. Он фаъолияти мачмуи дастгоҳҳои иқтисодӣ, иҷтимоӣ, сиёсӣ, маърифатӣ, идеологӣ, фарҳангӣ ва монанди инхоро дар бар мегирад. **Дар занҷир ҳалкаи сустрарин оқибат мешиканад. Ва занҷир таъйиноти худро аз даст медихад.**

Агар аз рӯи назарияи воқеият, ҳамчун категорияи мантик назар кунем – **бадтарин ҳақиқат бештар аз бештарин раҳгумзаданхост**

. Яъне системаи ягонаи таъмини амнияти миллӣ, ки қисмати асосии онро **мактаб ва маорифи умумӣ ташкил мекунад, дар муқобили идеологияи геополитикии ноором сохтан ва шикаст додани давлатҳои миллӣ, номутаносиб будани худро дар амал, дар таҷриба нишон дода истодааст.**

Албатта, ҷанг ҳамчун истилоҳ мафхуми сиёсӣ, ифодакунандаи мақсад ва ҷараёнҳои сиёсӣ барои тағйир додани вазъ ва андозаи истифодабарии манфиатхост. **Ҳамчунон, ҷанг ягона воситаест, ки сифат ва самаранокии системаи сиёсӣ, иқтисодӣ, иҷтимоӣ, илмӣ, таълимӣ, тарбиявӣ, фарҳангӣ ва идеологии як давлат дар он имтиҳон карда мешавад.**

Набудани ҷанг сулҳ аст. Аммо вазъи минтақа ва ҷаҳон, ки Тоҷикистон ҷузъи он аст, нисбат ба шарҳи иловагӣ надорад.

Агар вазъияти маънавӣ – идеологии насли ҷавон дар ҷаҳорҷӯбаи мафҳумҳои баёншуда тафсир гардад, ба манфиати суботи пойдори давлатдорӣ арзёбӣ кардани он мушкил мешавад.

Фаъолияти мактаб, маориф - кӯшишҳои ташаккули ҷаҳонбинии мардум, махсусан ҷавонон, мебошад ба он нуктае раван карда шавад, ки маҳз ҳуди инсон, дониш, ҳирад, ақл ва фаросати ӯ омили хушбахтии ӯст. Ҳалкҳои пешқадами олам, ки имрӯз мусулмонҳо пойбанд ва вобастаи онҳо ҳастанд, барои худ афсона, тасаввуроти ғайриодӣ намебофанд. Сачда ба донишу ҳирад мекунад. Ба умеди ғазилат ва донишҳои заминӣ ҳастанд. **Ба ғуфти Абуалӣ Сино, агар ба ҷароғ равған чон бахшад, ба инсон илм.**

Инсоне, ки ба илму хиради одамӣ бовар дорад ва ба он таъя мекунад, барои худ ва ҷомеа муфид, ҳадди ақал, безарар аст.

Ҳолат, муносибат, вазъият

Тавре таъкид гардид, мактаб муҳимтарин ҳалқа дар занҷири ташаккули ҷаҳонбинии давлатдорӣ милли мебошад. Он муҳтаво ва тарзи фаъолияти шуури ҷамъиятиро асос мегузорад (1), наврасон ва ҷавононро барои шинохти олам, фаъолияти амалӣ – шакли ҳастии ҷомеа ва қонунҳои амалқарди он омода месозад (2).

Аз эҳтимол дур аст, ки бақамолрасии инсон ҳамчунин даврано дар зарфияти синнусолӣ, бори дигар пайдо мекарда бошад. Ин масъулияти бузург дар Паём, тавассути рақамҳо дар тағйироти киёс хотиррасон мегардад: **«Имрӯз дар муассисаҳои таҳсилоти миёнаи умумии кишвар 2 миллиону 300 ҳазор нафар хонандагон ба таҳсил фаро гирифта шудаанд. Соли 1991 ин нишондиханда ҳамагӣ 1 миллиону 325 ҳазор нафарро ташкил медод**».

(Ҳамон ҷо. –С.5).

Сиёсати Роҳбари давлат дар созишҳои шароити таълимӣ ин воқеиятро ҳам ба назар гирифтааст. Ва дар шумора, суръат ва сифати бунёди боргоҳҳои маърифатӣ, бидуни шак, Тоҷикистон дар минтақа аз ҷумлаи беҳтаринҳост.

Ба тарзи дигар, ҳукумат вазифаи ҳудро барои муҳайё сохтани имконоти воқеии тарбияи насли наврас ва ҷавонон иҷро мекунад.

Аммо таҷрибаи амалӣ нишон медихад, ки сифати қори мактаби имрӯза, дониши хонандагон, мутаносибии маърифатнокии шогирдон бо зарфияти синну сол ва дараҷаи таҳсил, бо шароити ҳақиқӣ, ки барои муаллимону талабагон омода гардидааст, дар мувофиқати пурра нест.

Аслан, сухан на танҳо дар бораи донишҳои бунёди дар соҳаи илмҳои дақиқ меравад. Ин масъала ниёз ба баҳси алоҳида дорад.

Мавриди назар маълумот, тасаввурот, дарки мавзӯ дар бораи маҷмуи ҷаҳонбинӣ оид ба таърихи миллат, фарҳанг, тамаддун, адабиёт, меъёрҳои грамматикӣ забони модарӣ, ҳуқуқ, умуман, ҷанҳои гуманитарӣ дар доираи барномаи мактабӣ аст. Маҳз ҳамин донишҳои мавқеи шахрвандии насли наврас, ҷавонро нисбат ба мафҳумҳои Миллат, Ватан, Ҳештаншиносӣ ва Ҳудшиносии миллии муайян месозанд. Ҷаҳонбинии ояндагони ҷомеа ба зиндагии шоиста мутобиқ ва мувофиқ мекунонад.

Ин камбуди ҷиддӣ, ки мавриди ишора қарор гирифт, ҳатто дар рафти таълим дар курсҳои болоии мактабҳои олӣ, ки акнун омодагии донишҷӯ ба сифати мутахассис мебошад шинохта шавад, баръало мушоҳида мегардад. Охир, **«мактаб кувваи бузургро менамояд, ки он тақдирӣ халқро ва давлатро дар асоси ҷанҳо ва принсипҳо, ки дар системаи таълими мактабӣ ҳамчун таҳкурсии таъини шудааст, муайян мекунад»**

(Д.И. Менделеев. Сочинения. Т.1. – М., 1934. – С.153).

Тавачҷуҳ қарда шавад ба ибораҳои **«дар асоси ҷанҳо ва принсипҳо (1) (асос, қонун, усул, бунёд, шарт.**

Русско-таджикский словарь. –М.: Русский язык, 1985. – С.854)

дар системаи таълими мактабӣ (2)

»

.

Принсип, аз ҷумла, дар соҳаи маориф ҳам, талаботи моддаи 1, боби 1–и Конституцияи Ҷумҳурии Тоҷикистон аст. Дар ҳамин асос, санадҳои меъёриву ҳуқуқӣ қарқард ва роҳандозӣ шудаанд. Маҳз аз рӯи талаботи маъмур барномаи таълими қарқард ва китобиҳои қарқӣ навишта мешаванд. Яъне муҳтаво ва қараёни таълиму тарбия аз қоин то боло, қарқӣ назар аз шакли молиқият ва мансубияти молиии инфрасохтори муассисаи таълими, алоқамандии ногустираниро бо масъалаҳои бунёди ва суботи давлатдорӣ пайваст мекунад. Се ҷузъиёт - қонун (1) - барнома (2) - китоби қарқӣ (3) танзимқари муҳими қарқолияти мактаби миллии мебошанд. Ба талаботи рӯзмарраи ҳаёти иқтисодӣ, иқтимоӣ, фарҳангӣ, сиёсӣ – маънавии давлатдории миллии мувофиқат доштани мантики таълиму тарбияро ҳамчун талаботи бунёдии манфиатҳои миллии тасдиқ менамояд.

Китоби дарсӣ офарандаи инсон аст.

Мутаассифона, замони истиклол, то ба ҳол, натавонист насли нави муаллифони барномаҳои таълимӣ ва китобҳои дарсиро ба майдони эҷоди илмӣ ворид созад. Онҳоро дар байни устодон, шогирдон, маорифпарварон, падару модарон, аҳли чомеа муаррифӣ кунад. Муассир ва соҳибэҳтиром гардонад. Номварӣ, шухрат ва манзалати муаллифони китобҳои то ибтидои солҳои навадумро барқарор намояд. Аз лиҳози илмӣ ба дилхо бишинонад. **Гузашта аз он, баъзан китобҳои дарсӣ аз рӯи мазмун ва мундариҷа, аз маводи таълимии хурофотӣ ва бегонапарастии муллоҳои бесалоҳият** (шо
яд баръакс
)

фарқ намекунанд.

Баъзе олимоне ҳам, ки дар замони шуравӣ то андозае соҳибэҳтиром буданд, бо навиштани китобҳои дарсӣ, дар замони истиклолият ҷойгоҳи ҳудро, амалан ва бори дигар дар ботлоки фурсатҷӯнаи ҷаҳонбинии асримиёнагӣ ва хурофотӣ нишон доданд.

Мушкӣ он аст, ки тасаввуроти ғайриилмӣ ва бардурӯғ ақлҳоро дар муҳосира ва сарбастагӣ нигоҳ медоранд. Суиистифодаи наврасону ҷавононро, аз ҷониби унсурҳои зиддимилӣ, осон мегардонанд.

Бидуни шак, ин ҳолат аз бемасъулияти мансабдорони соҳаи илму маорифи мамлакат шаҳодат медиҳад, ки ғайри ҳақиқатсолҳо, такрор ба такрор, ҳудро дар ҳамин мавқеъ ва дар дараҷаи ҳамин гуна муносибат нишон медиҳанд.

Аз лиҳози дигар, таълифи ҷунин китобҳои дарсӣ аз камбудии маънавиёт ва руҳияи миллии муаллифоне, ки ба ҳар роҳу восита ҷунин ҳукукро пайдо мекунанд, гувоҳӣ медиҳад.

Вобаста ба ин, хотирнишон бояд кард, ки инсон соҳиби ду нутқ аст: маънавӣ, ҳаёлий, дар шакли хомӯшӣ, вақте инсон дар муқола бо ҳудаи танҳо мемонад (1). Ва берунӣ, зоҳирӣ, шифохӣ (2). **Нутқи дохилии инсон афзалтар аз нутқи шифохӣ аст. Он ҳуд ба ҳуд, яққа ба яққа аст. Ҳисоботи Ақл, Адл, Инсоф ва Вичдон дар назди ҳудӣ ғайри инсон.** Хофиз ба ҳамин мӯҷода ишора карда мегӯяд:

Дар андаруни мани хастадил надонам кист,

Ки ман хамӯшаму ӯ дар фиғону дар гавгост?

Аз он ба дайри мугонам азиз медоранд,

Ки оташе, ки намирад, хамеша дар дили мост.

Маликушшуаро Бахори Хуросонӣ (1886 – 1951) «Шохнома»-и Фирдавсиро беш аз сад маротиба мутолиа мекунад. Гаштаву баргашта ба шохкорию як хамватани худ, ки дар замони ҳокимияти мустабиди бегонагон, чон дар хатар, умри азизи худро ба шаъну шони миллати тоҷику форс бахшидааст, сари таъзим фуруд меорад. Аз холи хамватанони замони худ, ки умре ба чоплусӣ ва бегонапарастӣ машғул буданд, дилаш зах мекашад. Ва бе каламу коғаз, ба дуриҳои дур менигарад. Худ ба худ, бадохатан ба Фирдавсӣ мурочиат карда, мегӯяд:

Туро сано кунаму бас, ки з-ин дағал мардум,

Хаме надонам як тан, ки мустаҳиқи саност.

Дарег, ки аз паси умр хизмати ватанӣ,

Надид чашмам як чузв аз он чӣ дил меҳост.

Зи пухтакории агёру хомтабъии кавм,

Чунон бисӯхт димогам, ки дуд аз он бархост.

Баркасди хурофотпарастони замони худ мефармояд:

«Шохнома» хаст беигрок Куръони Ачам,

Рутбаи донои Тӯсӣ, рутбаи пайгамбарист.

Ва андешаи худро чавонмардона хулоса мекунад:

Ба сад нишон, хунари андешаи қарда Фирдавсӣ,

Наузибилах, пайгамбар аст, агар на Худост.

Мухиммияти сухани Фирдавсиро барои хама давраи замони ва то абади бар зидди андешаи гуломӣ таъкиди месозад:

Эй ҳакими номӣ, эй Фирдавсии сеҳрофарин,

Эй бар ҳар фан дар сухан чун марди як фан устод,

Шӯру эҳёи Ватан гар дар дили покати набуд,

Рафта буд аз туркӯзӣ ҳастии Эрон ба бод.

Аз ин лиҳоз, вақте сухан дар бораи тарбия ва таълим меравад, маънои омӯхтан, омӯзонидан, роҳнамоӣ, сарварӣ, ғамхорӣ ва ҳимоя кардани ҳамватанро дорад. Чунин чараён мебошад тамоми ҳаёти инсонро фарогир бошад. Муваффақияти миллат, таъмини амният ва рушди он ба раванди ва натиҷаи ҷамъиятикунонии (милликунонии) андешаи аъзои он вобаста аст.

Дар навиштани китобҳои дарсӣ дар соҳаҳои забон ва адабиёти тоҷик, солҳост, ки

вазъият ба нафъи манфиати илмӣ ҳалли ҳудро намеёбад. Дар ин самт мақсаднокӣ, ба талаботи сохти давлатдорӣ пурра мувофиқат қунонидани мундариҷа ва мухтавои китобҳои дарсӣ ва албатта, масъулиятнокӣ ва иродатмандии милли камтар ба ҷашм мерасад. **Аммо харрӯза кӯдакону наврасон маҳз аз ҳамин мавод дарс мегиранд.**

Магар дар сӣ сол категорияҳои фонетикӣ, морфологӣ, синтаксисӣ, услубӣ, таркиб ва захираи лугавии забони тоҷикӣ нисбатдараҷа тағйир ёфтанд? Муносибат ба мазмун ва мухтавои эҷодиёти инсонпарваронаи адабони классикӣ таҳаввулот пайдо кард?

Дуруст. Давра ба давра дар ҳаёти сиёсӣ, иҷтимоӣ ва фарҳангӣ дигаргунӣ ба амал меояд. Ин тағйирот мебоҷад дар асоси усулият дар ҳар соҳа инъикос ёбад.

Модоме ки дарки мутахассис, фарзияи беҳтар ва ҳубтар аз пешинаро пайдо карда наметавонад, магар зарурат барои шикастани он ҷизе, ки солҳо омода гашта, дар амалия тасдиқи илмӣ пайдо кардааст, ба талаботи ҷаҳонбинӣ, бо андак кӯшиш, мутобиқ қунондани он имкон дорад, нобуд кардани ҷунин ганҷина ба мақсад мувофиқ аст?

Бошад имрӯз олиме, ки дар сатҳи китобҳои дарсии барои мактаби миёна навиштаи донишмандони маъруф – устод Айнӣ, Абдуллоҳи Фитрат, Сайид Ризо Ализода, Тӯракул Зехнӣ, Раҳим Ҳошим, Ҳамид Бақозода, Ҳилол Қаримов, Ҳолик Мирзозода, Шарифҷон Ҳусейнзода, Додҷон Тоҷиев, Абдусалом Дехотӣ, Воҳид Асрорӣ, Маҳмадуллоҳ Лутфуллоев, Носирҷон Маъсумӣ, Юрий Бобоев ва бисёр дигарон аз нигоҳи назариявӣ, методологӣ, далелнокии таърихӣ, муносибати системавӣ, сохторӣ, функционалӣ, муқоисавӣ, муқоисавӣ-таърихӣ, мантиқӣ, дар асоси ҷаҳонбинии пешқадам ва созанда асар офарида тавонад? Дар сурати ҷавоби мусбат, мақолаву асарҳои онон бояд намуна бошанд.

Ба андешаи инҷониб, зарур аст, ки китобҳои дарсии нобигаҳои маъруфро ҳамчун асос, бунёд ба ҳисоб гирифта, бо онҳо «шогирдӣ ва ҳаммуаллифӣ» кард.

Китоби дарсӣ навиштан дар илми тоҷик, анъанаи беш аз садсола дорад. Дар ин ҷода бояд ҷунон сахм гузошт, ки мисли муаллифони номдори пешин «ангушт газидане ба ёрон монад» (*Абусаиди Абдулҳайр, асри XI*), на таассуфу афсӯс.

Маҳз мутобиккунонии манфиатҳои ҳар шахс ба манфиатҳои умумимиллӣ эҳсоси бузургии ҳамраъӣи ватанпарваронаро эҷод мекунад. Мардумони содари аз ҳолати бешууронаи пойбандӣ ба он зухуроте, ки ба манфиати миллат ва Ватани ӯ нестанд, бозмедорад, берун меорад.

Манфиати миллӣ ва маорифи динӣ

Вакте суҳан дар бораи манфиатҳои миллӣ меравад, бидуни шак, **таъмини амнияти миллӣ аз лиҳози сиёсӣ – ҳудудӣ, рушди посухгӯ ба ниёзҳои иҷтимоӣ, хифзи фарҳанг ва тамаддуни миллӣ, сатҳи сифати маънавият ва ҷаҳонбинии миллии мувофиқ ба таъмини давлатдорӣи миллӣ, пешбинӣ, сари вақт ошкор ва ҳунсо қардани таҳдидҳои ба амнияти миллӣ ҳатарзо** дар назар дошта мешавад.

Дар ҳар сурат таъмини амният ва инкишофи давлат бидуни ҳосияти меҳварӣ пайдо қардани ҷаҳонбинии миллӣ ба мушкилот рӯ ба рӯ мегардад. Намунаҳои он дар нооромии баъзе кишварҳои минтақа тасдиқи ин гуфтаҳо.

Албатта, фарҳанг зинаи аввали расидан ба манзалати тамаддунии миллат аст. Ва ҷузъи таркибии он маҳсуб мегардад.

Ҷаҳат беҳтарин, устувортарин, машҳуртарин намунаҳои фарҳангӣ метавонанд вориди манзалати тамаддунӣ қарданд.

Ҳангоми омӯзиши гузаштаи ҳалқу миллатҳо мафҳумҳои антропология ва таърихӣ мутаносибан истифода мешаванд. Антропология дараҷаи ҷараёни мутобик қардани ҳалқҳо ба шароити муайяни муҳити табиӣ ва маданӣ меомӯзад. Таърих бошад, доира ва мавзӯи васеи таҳқиқот дорад. Миллатҳоеро мавриди омӯзиш қарор медиҳад, ки аз

чаҳорчӯбаи мутобиқшавии одӣ ба табиату ҷамъият пештар рафтаанд.

Тоҷикон миллати ҳудкифо ва соҳибтамаддун ҳастанд. Ханӯз ду ҳазор сол қабл, ба ҳоли ҳалке, ки «зи шири шутур хӯрдану сусмор, тахти қайи орзу қардан»-ашро ҳандида, бо гурур ба истехзо қашиданд.

Мавзуи омӯзиши таърих ҳалқхоеанд, ки соҳиби орзуву ормон ва нақшаҳои ояндасоз мебошанд. Ва амалӣ қардани онҳо фарҳангу ҳиради ин мардумонро боз ҳам сайқал мебахшад. Зиндагии инсонро ба беҳбудӣ ва сулҳу оромӣ раҳнамун мекунад.

Умуман, тасаввурот ва нияту мақсадхое, ки метавонанд як қизи идеалиро ба ҷоидаи пешрафти ҳаёти воқеӣ амалӣ қардонанд, барои таърих муҳим мебошанд.

Ормонхое, ки амният ва рушду таракқии миллатро дар шароити рақобатҳои глобалӣ таъмин месозанд, обрӯву манзалати онро дар минтақа ва ҷаҳон таъмин менамоянд, метавонанд, як шакли эътиқод ва боварӣ қарданд.

Дар бисёре аз динҳои милли мақсадгузори барои пешрафти миллат ва кӯшиши амалӣ қардани он як қизи одӣ, муқаррарӣ мисли нақсашӣ, қардиши ҳун ва табодули моддаҳо дар организми инсон аст.

Ҳамзамон бо ин, ба роҳибон ва муридони тавсия дода мешавад, ки таҳлилгар бошанд. Омӯзанд, муайян созанд, ки қӣ қизе дар тӯли таърих сабаби пешравӣ ва ё баръакс, боиси қафомонии миллати онҳо дар рақобат бо намоёндагони ҳалқҳо ва дину оинҳои дигар шудааст? Тавсеаи илму маърифат дар эътиқодоти ин динҳои милли муайянқунандаи қарачаи наздиқшавии диндорон ба эътиқодоти Осмонӣ ҳисобида мешавад.

Аз ин рӯ, мо наметавонем ба андешаи баъзе олимони, ки рушду таракқӣ, ҷаҳонбинии давлати миллиро зухуроти муҳтор ва эътиқодоти диниро ҷудо аз он мешуморанд, розӣ шавем.

Истиклолияти давлати миллӣ мафҳуми мукаддас аст. Тамоми шаклҳои шуури ҷамъиятӣ дар давлати мустақил ҳуқуқи ҳузур доранд. **Аммо онҳо бояд дар доираи эътироф ва дастгирии манфиатҳои миллӣ, ҳамчун мафҳуми мустақили этникӣ – фарҳангӣ, худудию сиёсӣ, ҷаҳонӣ, шинохт ва ҳифзи арзишҳои аслии тамаддуни миллӣ, Ҷ**
ҳусуси
дурусти таҳдиду ҳатариҳои дохилию хориҷӣ ба ин ниҳодҳову арзишҳо
, таъмини шароити воқеии нигоҳдорӣ ва рушди пояҳои тамаддуни амал кунанд.

Бояд ба инобат гирифт, ки **давлати миллӣ ҳамчун организми зинда дар фазо, ҳама вақт таъйиноти гузаштан аз монеаҳоеро дорад.** Чунин мушкилот ҳам дар дохил ва ҳам дар арсаи байналхалқӣ бешуурона ва аксари вақт бошуурона барои ин ниҳод эҷод мешаванд.
Идеяҳои устувори давлатии миллӣ ва субъектҳои пешбарандандаи он, бояд ҳаммароми он муассисаи умумимиллӣ - давлат бошанд.

Ходимони дин, ба шарофати истиклолияти давлатӣ, оромиву осудагӣ, имкони риояи қуллӣ руҳҳои таъйиншудаи ибодатиро доранд. Аз бехтарин шароит ва имконоти василавӣ бархӯрдоранд. **Зарур аст, ки онҳо дар сафи пеши тарғибгарони манфиатҳои миллӣ – ҳамчун омили муҳими шаклгирии ҷаҳонбинии миллӣ бошанд. Дар ин роҳ масъулияти бузургӣ ватандорӣ эҳсос намоянд. Хештаншиносӣ ва худшиносии миллиро дар сарғаҳи имондорӣ гузоранд. Бо ягон баҳона, шиор, назария ва ҷаҳонбинӣ, зери шубҳа мондани манфиатҳои миллӣ - амнияти миллӣ ва рушди давлатдорӣ, аз ҷаҳолат беш нест.**

Ходисаҳои атроф - дар минтақа ва ҷаҳон, ҳусусан, дар панҷ соли ахир, бори дигар ҳақиқатеро исбот кард: миллатҳои зирак динро пеш оварда, намояндагони миллатҳои ҳурду бузургро сарҷамъ ва дар якҷоягӣ ҳокимияти сиёсиро ғасб мекунанд. Чун ба мақсад расиданд, дар тақсими ҳокимият на аз рӯйи мазҳаб, тариқату шарият, балки аз диди манфиатҳои этникӣ ва миллӣ амал мекунанд.

Содагии мазҳабӣ, қавмӣ, этникӣ, миллӣ ва ҳизбӣ на бояд ба ҳазорсолаҳо идома ёбад. Умқи фикрронӣ ва тавони арзёбӣ дар илму дониш аст:

Киро дар чахон хаст хушу хирад,

Кучо ӯ фиреби замона хӯрад.

(Фирдавӣ)

Хулоса

Паёми Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон мухтарам Эмомалӣ Раҳмон хуччати таърихӣ ва ҳидояткунанда барои рушди миллат дар самтҳои ҳаётан муҳимми мамлакат мебошад.

Дар он камолоти инсонӣ, ташаккули ҷаҳонбинии бар пояҳои таърихи миллат ва давлатдорӣ милли бунёдгардида, худшиносӣ ва меҳандӯстӣ, бозпаснигарӣ ва ояндабинӣ бо содабаёнӣ ва ифодаҳои рӯшану фасеҳ ифода гардидаанд.

Паём, ки мисли хамешагӣ, бо суҳанҳои озоду муқоламавӣ сайқал ёфтааст, сарчашмаи бузурги омӯзиш ва баҳрабардорӣ аз мактаби давлатдорӣ Пешвои ҷовидмақоми тоҷикон аст.

Дар ин хуччати роҳнамо, мавқеъ ва манзалати инсон, маданият ва маърифати ӯ тавассути мактабу маориф – ҳамирмоёи ҷавҳари одамон дар шоҳроҳи андешаи милли ва бунёди давлати милли дар ҷойи аввал меистад.

Дар мамлакат шароити воқеӣ барои рушди маорифи милли, асосан, омода шудааст. Аммо

омили инсонӣ, масъулияти мудирӣ дар соҳаи мафкурасозӣ ҷавобгӯи талаботи замон нест. Натиҷаҳои ғоҷеабори адаби тафаккури милли дар ҷаҳонбинии теъдоди хангуфти ҷавонон, пайвастанӣ онҳо ба созмонҳои ифротиву зиддимиллӣ камбуди ниҳоят ҷиддӣ дар муносибатҳои ҷамъиятии ҷомеаи тоҷик – оила, мактаб, донишгоҳ, корхонаҳо ва муҳит зухур меёбад.

Кори Вазорати маориф, Вазорати фарҳанг, Кумитаи телевизион ва радио, Кумитаи ҷавонон, муассисаҳои марбути тадқиқоти илмӣ Академияи миллии илмҳо, Маркази тадқиқоти стратегӣ, Маркази исломшиносӣ, иттиҳодияҳои эҷодӣ, мақомоти иҷроияи ҳокимияти давлатӣ бояд ба шароити «**мубориза барои ҳаёт**» посухгӯ, баробарвазн ба вазъ буда, ғайолиятӣ онон на ба ҳисоботдиҳӣ, балки ба натиҷагирӣ рағона ғардад.

Мебояд таъсиррасонӣ ба ҷаҳонбинии насли наврас, ҷавонон, кишрҳои гуногуни аҳоли, на танҳо мувофиқ ва мутаносиб ба таҳдиди душман, балки пурзӯртар аз он бошад.

Таълим ва тарбия – муътақидгардонӣ ба ҷаҳонбинии милли, ҳештаншиносӣ ва ҳуддиносии миллист. Вағарна сарфи беҳудаи вақт аст.

Дар маҷмуи ақидаҳои олам, ки миллатро ба истиклол, ваҳдат, субот, оромӣ ва осудагӣ ҳидоят мекунад ва рушди мамлакатро таъмин месозанд, идеяи давлати милли, албатта, дар ҷойи аввал мебошад. Ин нуқтаи ҳаётан муҳим дар таълимоти Пешвои миллат нақши муайянкунандагӣ дорад.

Консепсияи давлати милли – маҷмуи ҷаҳонбинӣ ва амалҳои сиёсӣ, ҳуқуқӣ, иқтисодӣ, иҷтимоӣ ва фарҳангӣ мебошад, ки дар асоси арзишҳои милли – таърихӣ ва умумибашарӣ бунёд ёфтаанд. Ин таҷрибаи дар амал тасдиқгардидаи миллатҳои пешқадами дунё, собиқаи, ҳадди ақал, ҷорсадсола дорад.

Ворид гаштан ба таъбиқи консепсияи тарбияи ҷаҳонбинии милли, ҳуддиносии милли аз муҳимтарин вазифаҳои ҷомеа, аз ҷумла, ҳодимони дин мебошад.

Дар ин раванд олимоне, ки ба навиштани китобҳои дарсӣ чалб карда мешаванд, бояд на танҳо донишманди соҳибтаҷриба, дар байни аҳли илм эътирофгардида, ҳамзамон бочасорат, ҳудогоҳ, ҳештаншинос, ватанпараст, соҳибтаҷбири ҳудушносии миллат, руҳбахш, вассофи руҳи тоҷикият, ҳирадситой, масъул, афзояндаи гуруҳ ва ифтихори милли бошанд.

Китоб дар ҳар шакле - назмӣ, насрӣ, илмӣ руҳ, тинат, сифати шахсият ва муаррифгари табиати муаллиф аст. Аз дидгоҳи масъулиятшиносонаи Ҳочӣ Ҳусайни Хатлонӣ (1868-1917), ки дар ҳақи Аблқосими Фирдавсӣ гуфтааст, нависандаи китоб офаридгори қаҳрамонҳо ва созандаи руҳи инсонхост:

Ғар намезад суҳан суҳанвари Тус,

Кучо будӣ Кайкубоду Кайковус?

Агар мардум, аъзои ҷомеа дар муқобили эҳсосот ва андешаҳои бегонапарастӣ, ҳурфотзадагӣ ҳувиёти милли пайдо накунад, ба таърихи гузаштаи ҳеш, эътиқод ва эҳтироми ғавқулода нагузорад, маҳз бар давлатдорӣи милли афзалият набахшад, оқибат бозичаи дасти бегонагон хоҳад гашт.

Тоҷикон дар тӯли таърих зиёда аз 13 маротиба (Модҳо, Ҳахоманишиҳо, Портҳо, Кӯшонӣён, Сосонӣён, Ҳайтолиён, Тоҳириён, Сафориён, Сомонӣён, Гуриён, Куртҳои Хирот, Сарбадорҳо, Музаффарӣён)

давлатдорӣ кардаанд. Он дар маҷмӯъ, беш аз 2236 солро дар бар мегирад. Шикасти ин салтанатҳои бузургу ҳурд бо ҳамаи мардум, аъён ва ашрофи ҳуди миллати мо сурат гирифтааст.

Иллати аслии сукути онҳоро ҷаҳолат ташкил меод.

Давлатдории охирони мо низ метавонист ба вартаи нестӣ ва ин дафъа ба садсолаҳои номаълум ба фано равад. Миллати тоҷикро бори дигар ба гуломӣ кашад. Онро ҳам сабаб катъан ҷаҳолат мебуд.

Аммо бо талошҳои ҷоннисоронаи Асосгузори сулҳу ваҳдати миллӣ – Пешвои миллат ин давлат барқарор ва пойдор шуд. Акнун даҳсолаи ҷорӣ он огоз ёфт. Донишу маърифат асоси пойдории давлати навин эълон гардид.

Ҳамин тариқ, ҷавҳари Паёми Пешвои миллат дар соҳаи маориф аз тарбияи инсонии ҳудӯҳо, соҳибҳирад, эҳёкунандаи фарҳанг ва ифтихори миллӣ, мардонии пурқурӯ наққор, муқоризу фидокори Ватани мо – Тоҷикистони азиз иборат аст.

С. Ятимов, профессор

Бознашр аз маҷаллаи «Илм ва ҷомеа», №1 (31), соли 2023